

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Ἑτησία δραχμαὶ 80. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΒΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰονδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθῆναις, 1 Ὀκτωβρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 44

ΑΝΤΙ τοῦ σημερινοῦ, τὸ ἐρχόμενον
φυλλάδιον θὰ εἶναι δωδεκάσελιδον καὶ
θὰ ἔχῃ τὴν 35ην Κυριακὴν.

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ἀο! ἔκαμε ὁ Πούμ-Πούμ... Μί-
στερ Πατατούκ, θέλησες νὰ μᾶς ἀφί-
σεις ἔτσι σκληρά! Ἀ, ὄχι, μίστερ Πα-
τατούκ, δὲν ἀφίνουν ἔτσι τοὺς φίλους!

Οἱ παλιᾶτσοι εἶχαν τοῦτο τὸ καλὸ:
ὅτι ἔκαναν τίς δουλειές τους γρήγορα,
καθὼς ἔπερναν γρήγορα καὶ τίς
ἀποφάσεις τους.

Χωρὶς κανένα δισταγμὸ, ὁ
Πούμ Πούμ ἔπιασε τὸ σκοινί,
ποῦ κρεμόταν κάτω ἀπὸ τὴν
ναυαγοσωστικὴν βαρκούλα, καὶ
ἄρχισε νὰ κατεβαίνει.

Οἱ ἐπιβάτες κοίταζαν περίερ-
γοι καὶ ὁ πλοίαρχος Μάριος ἔ-
δαλε τίς φωνές:

— Μὰ τί κάνει αὐτὸς ὁ πα-
λαδός; Θὰ πέσει καὶ θὰ σκο-
τωθεῖ!

Μὰ στὸ μεταξύ, ὁ Πούμ-
Πούμ εἶχε φτάσει στὴ βάρκα,
εἶχε ἀδράξει ἀπὸ τὴ ζώνη ἓνα
σῶμα καὶ τὴν βγάλει ἔξω ἀ-
πὸ τὸν κρυφώνα του.

— Ἀφήστε με! Ἦ ἀνεβῶ μό-
νος μου! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ
τοῦ Πατατούκα ποῦ παρακα-
λοῦσε.

Ὁ καπετὰν Μάριος κοίταζε
τώρα μὲ πολλὴ περιέργεια τὸ
κατέρθωμα τοῦ ἐπιβάτη, ποῦ
σκαρφάλωνε μὲ τὸνα χέρι
μοναχά, ἐνῶ μὲ τ' ἄλλο κρα-
τοῦσε κρεμασμένον τὸν Πατα-
τούκα, μισολιποθυμισμένον ἀπὸ
τὴν τρομὰρα του.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες εἶχαν μα-
ζευτεῖ στὸ κατάστρωμα καὶ πα-
ρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία τὸ
δύσκολο ἀνέβασμα τοῦ κλάουν.
Τέλος ἀκούστηκε μὴ φωνή:

— Ἔτοιμος!

Ὁ Πούμ-Πούμ συνήθιζε αὐτὴ τὴ λέ-
ξη πάντοτε, ὅταν τελείωνε ἓνα δύσκο-
λο γύμνασμα στὸ τοίρκο. Καὶ τὸ τω-
ρινὸ του γύμνασμα ἦταν βέβαια πολὺ
δυσκολώτερο ἀπὸ πολλὰ ἄλλα.

Εἶχε ἀνεβεῖ στὴ ναυαγοσωστικὴν βάρ-
κα καὶ ἀπὸ κεῖ πήδησε στὸ κατάστρω-
μα καὶ ἄφισε τὸ βρῦτατο φορτίο του
μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Μοκοκό.

Χειροκροτήματα ἀκούστηκαν ἀπὸ
παντοῦ. Ὁ Ἡρακλῆς, χωρὶς νὰ χάσει
λεπτό, ἄρπαξε τὸν Πατατούκα καὶ τὸν
ἔστησε δόλορθο, φωνάζοντας.

— Στὴ φυλακὴ, λιποτάχτη! Δεκα-
πέντε μέρες στὴ φυλακὴ!

Τὸ βαπόρι εἶχε ξεκινήσει πρὶν ἀπὸ
λίγην ὥρα, καὶ ἀκούγονταν τώρα ἡ ἡ-
χερὴ φωνὴ τοῦ πλοίαρχου Μάριου, ποῦ
καλωσῶριζε τὸν πρίγκιπα Μοκοκό καὶ
τὴν Ἰσλέ.

— Καλημέρα, μαυρουκάκια! ἔλεγε
μὲ τὸ συνηθισμένο του κέφι ὁ θαλασ-
σινός. Ἐλάτε νὰ μὲ φιλήσετε, εἰμαι
ἄλος χαρὰ ποῦ σᾶς ξαναβλέπω.

Περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι τὰ δυὸ παιδιὰ
φίλησαν μ' ὅλη τους τὴν καρδιά τὸν
καλὸ πλοίαρχο.

— Ὡστε, ἐξακολούθησε ἐκεῖ-
νος, γυρίζετε, βλέπω, στὴν πα-
τρίδα σας! Καὶ μὲ τρανὴ πα-
ρέα... Μὰ δὲ μοῦ λέτε, τ' εἶ-
ναι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀξιωματικοὶ
ποῦ ἔχετε μὲξί σας; Κι' αὐτὸς
ὁ παλαδός, ποῦ σκαρφάλωσε
στὸ σκοινί, καὶ αὐτὸς δικός σας
εἶναι;

Τότε ὁ Μοκοκό σύστησε στὸν
πλοίαρχο τὴν ἀκολουθία του
καὶ ὁ Ἡρακλῆς δὲν παράλειψε
καὶ πάλι νὰ δώσει στὸν πλοί-
αρχο τὴν κάρτα του μὲ τοὺς
πολλοὺς τίτλους του.

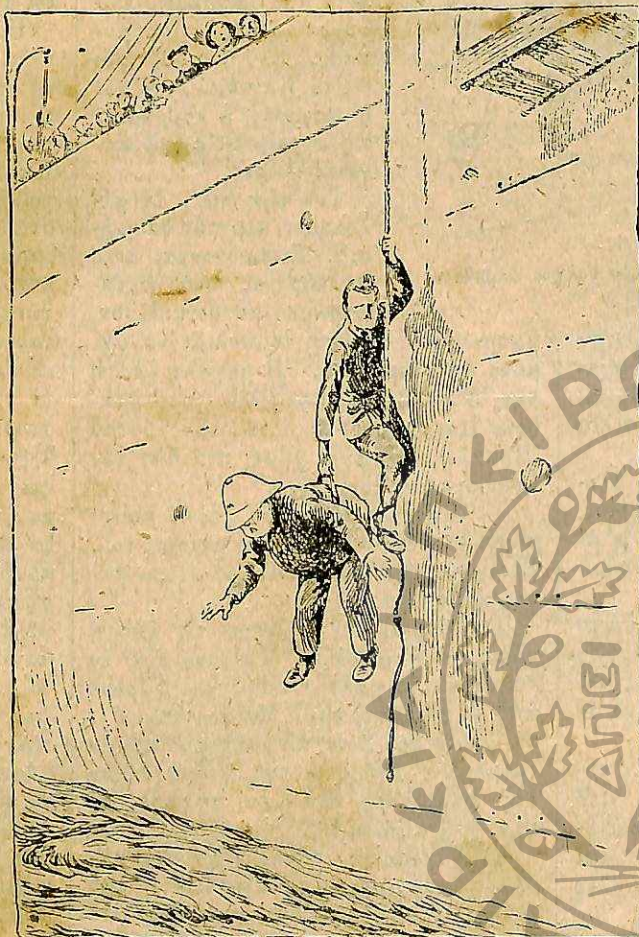
Ἐπὶ τοῦτο ὁ Αὐγουστός διηγῆ-
θηκε σύντομα τὴν ἱστορίαν τοῦ
Μοκοκό καὶ ὁ καπετάνιος ψιθύ-
ρισε:

— Κακόμοιρο παιδί!..

Μὰ ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγ-
μὴ τὰ μάτια του ἔπεσαν ἀπᾶ-
νω στὸν Πατατούκα, καὶ ὁ ἔξυ-
πνος ναυτικός γνῶρισε, μέσα
στὰ στρατιωτικὰ ρούχα, τὸν
παλιὸ καθηγητὴ μὲ τὴν ρεντεγ-
κότα καὶ τὸ ψηλὸ καπέλλο.

— Καλέ, γιὰ στάσου! εἶπε.
Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ σοφὸς δόκτο-
ρας; Βρέ, καλῶς τίς παλιές μας
γνωριμιές!

— Ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ τί κακὸ
ἔκαμε ἐμένα Πατατούκα, εἶπε
τότε ὁ Μοκοκό.

«Μὲ τᾶλλο κρατοῦσε τὸν Πατατούκα...» (Σελ. 385, στ. α').

—Ω, δὲν ἀμφιβάλλω, ἔκαμε ὁ καπετάνιος. Τὸν εἶχα νοιώσει ὅτι ἦταν ἱκανὸς νὰ κάμει κάθε λογῆς παλιανθρωπιά.

Τότε ὁ στρατηγὸς σηκώθηκε κι' εἶπε προσταχτικά:

—Στὴ φυλακή, λιποτάχτη!

Κι' ὁ Πατατούκας χάθηκε γρήγορα-γρήγορα στὴ σκάλα, ποὺ ἔβγαζε στ' ἀμπάρι.

* *

Ὁ πλοίαρχος ρωτοῦσε ὁλοένα τὰ παιδιά πὼς τὰ πέρασαν στὸ Παρίσι, κι' ἐκεῖνα τοῦ τὰ διηγῆθηκαν ὅλα: τὴν προδοσία τοῦ Πατατούκα, τὴν ἀ-

τίς ἀκτὲς τῆς Γαλλίας, τῆς χώρας δ' αὖτις εἶχ' ἔρθει γιὰ νὰ μάθει τὸν εὐρωπαϊκὸ πολιτισμὸ. «Ὁ, ναι, πόσα δὲν εἶχε μάθει τὸ ἄθω ἀφρικανόπουλο σ' αὐτὸ τὸν τόπο!

Μὰ οἱ σκέψεις τοῦ Μοκοκὸ κόπηκαν ἀπὸ τὴν ἐπίσημη φράση τοῦ Πόυμ-Πούμ, ποὺ εἶχ' ἔρθει νὰ ἐκτελέσει τὰ καθήκοντα τοῦ Ἀδλάρχου:

—Τὸ πρόγευμα τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος εἶν' ἑτοιμὸ! εἶπε.

Γρήγορα ὅμως ἄφισε τὴν ἐπίσημότητα καὶ πρόσθεσε μὲ κέφι:

—Ἔλα γρήγορα, Μοκοκὸ, μᾶς περιμένουν ἕνας σωρὸς ὥραια πράγματα.

Μιά ὥραια τούρτα σοκολάτα καὶ κάτι τρούφες!...

Κι' ὁ Μοκοκὸ κατέβηκε στὴν τραπεζαρία καὶ κάθησε στὴν πρῶτη-μητικήθεσι.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Τὸ Καραβάνι ξεκινᾷ

Στὸ Σαιν Λουί, οἱ φίλοι μας βρῆκαν ἕνα στρατιωτικὸ ποταμό-πλοιο, ποὺ θὰ τοὺς πάει ὡς τὸ Καγιές. Ἀπὸ κεῖ θ' ἀρχίσει ἡ κουραστική πορεία στὶς ἀφρικανικὲς χώρες.

Γιὰ τὴν ὥρα, οἱ φίλοι μας περνοῦν θαυμάσια. Ἐκπλύνονται στὶς πολυθρόνες στὸ κατὰ-στρωμα, κουβεντιάσουν,

χασμουριούνται ἀπὸ τεμπελιά. Κι' ὅχι μόνο ἀπὸ τεμπελιά. Ἡ μεγάλη ζέση τῆς Ἀφρικῆς ἔχει πειράξει τοὺς ἀμαθούς Παρισινούς κι' ἰδίως τὸν χοντρὸ Ἡρακλῆ, ποὺ ἔχει χάσει πιά ὅλο τὸν ἐνθουσιασμὸ του.

—Τόπος κι' αὐτὸς μιὰ φορά! μουρμουρίζει, σφουγγίζοντας τὸ μέτωπό του. Στοιχηματίζω ὅτι χάνω μιὰ λίτρα βάρους κάθε ὥρα!

Ὁ Πόυμ-Πόυμ ὑπόφερε τὴ ζέση χωρὶς νὰ γκρινιάζει. Μάλιστα εἶχ' ἐτοιμάσει τὸ καλαμίδι του καὶ ψάρευε ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα. Μὰ φαίνεται ὅτι τὰ ψάρια τοῦ Σενεγάλη περιφρονῶσαν τρομερὰ τ' ἀγκίστρι του, γιατί ὁ καλὸς παλιάτσος δὲν εἶχε σηκώσει ὡς τὴν ὥρα τίποτα!

Ὁ Αὐγουστος, σοβαρὸς πάντα, καθόταν καὶ μελετοῦσε ἕνα χάρτη τῆς χώρας, ποὺ τὸν εἶχε ἀγοράσει στὸ Σαιν-Λουί. Ναι, ἀλλὰ ποιοὺς εἶναι ὁ παχουλὸς κι' ἀεικίνητος αὐτὸς ἀνθρω-

πῶκος, ποὺ κουβεντιάσει μαζί του;...

Δὲ γίνεται νὰ γελαστοῦμε: εἶναι ὁ πλοίαρχος Μάριος!

Μὰ πὼς ἀραγε ὁ καλὸς θαλασσινὸς βρίσκεται τώρα στὸ ποταμόπλοιο τοῦ Σενεγάλη, διευθυνόμενος στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀφρικῆς;

Καθὼς θυμᾶστε, ὁ πλοίαρχος εἶχε ἀκούσει μὲ προσοχὴ τὰ σχέδια τῶν φίλων του. Κι' ἐκτὸς τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα:

«Δὲν πηγαίνω μαζί τους, νὰ περάσω τὴν τρίμηνη ἀδεία, ποὺ μοῦδωσε ἡ Ἐταιρεία; Γιατὶ νὰ μὴ γνωρίσω καλύτερα αὐτὴ τὴ χώρα, ποὺ δὲν ξέρω παρὰ μόνο τίς ἀκτὲς τῆς;»

Κι' ὁ ναυτικὸς δὲν ἔχασε καιρό.

Μόλις βγῆκε στὸ Σαιν-Λουί, πῆγε στὸ ὑποκατάστημα τῆς Ἐταιρείας καὶ διευθέτησε τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀδείας του.

(Ἀκολουθεῖ)

Μ.Υ.Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΓΟΥΛΟΣ

Η ΘΥΕΛΛΑ

Σὲ λίγο ἡ μπόρα ξεσπάει ἀκράτητη. Οἱ ἀστραπὲς γράφουν φωτεινὰ παράδοξα σχήματα στὸ σκοτεινὸ οὐρανό, οἱ κεραυνοὶ ξεσποῦν κάθε στιγμὴν μὲ μανία καὶ τὸ νερὸ ἀρχίζει νὰ τρέχει ὀρμητικὸ, νὰ χύνεται στὰ σπαρτὰ σὰ νάδειάζουν ἀπέραντες, τεράστιες στέρες καὶ νὰ φουσκώνει τὰ στενά, φιδωτὰ ποτάμια τοῦ κάμπου.

Καθὼς στέκομαι καὶ βλέπω τὴ θύελλα, προφυλαγμένος στὴν κόχη μου, καὶ στοχάζομαι τί καλὰ ποὺ θὰ εἶναι τὴν ὥρὰ τούτῃ κοντὰ σὲ μιὰ πυροστιά μὲς' στὰ ζεστὰ χωριάτσονα, ἀκούω δίπλα μου μιὰ πονεμένη, ξεσιτισμένη φωνὴ νὰ με καλεῖ. Στρέφω καὶ βλέπω στὸ διπλάνο κλαδί ἕν' ἄλλο πουλί, θαρρῶ μιὰ τσίχλα, μὲ χτυπημένη τὴ φτερούγα βριαὶ ἀπὸ σκάγια, γεμάτη αἱματὰ καὶ γδαρσίματα τρομερά. Ἐλ-ταν ἀτυχὴ ἡ κακομοῖρα πολὺ, πάρα πολὺ ἀτυχὴ. Ἀνάμεσα σὲ θρήνους καὶ σὲ στεναγμούς μου διηγῆθηκε τὴν ἱστορίαν της, μὲ εἶπε γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔγινε λίγη ὥρα πρὶν κάτω στὸν κάμπο.

Χαλασμὸς θεοῦ: πέρασαν ἔξω κυνηγοί, μὲ τὰ σάκκουλια γεμάτα πουλιά, μὲ τὰ δπλα ὀρθά, ἑτοιμα νὰ βαρέσουν στὴν ἀράδα. Ἡ τσίχλα ἔτυχε νὰ πάει ἐπίσκεψιν σὲ μιὰ φλαμουριά, στὴν ξαδέρφη της. Εἶπανε πολλὰ, ἔμαθε ὅλα τὰ μαντάτα τοῦ κάμπου, ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ γελᾶδι ποὺ τὸ σκότωσε τὸ τραῖνο ψηλά, ἀπάνω στὴ δημοσιά, καὶ ποὺ ἡ τσίχλα ἡ ξαδέρφη της τῶς δει μὲ τὰ μάτια της νὰ μουκνίζει φοδερὰ καὶ νὰ πέφτει μὲ τὰ πλευρὰ σακατεμένα καὶ τὴν κοιλιὰ ἀνοιγμένη σὰν ἕνα πηγᾶδι σιχαμερό. Μὰ ὅταν γύριζε στὴ φωλιά της, ἔτυχε νὰ περνοῦν ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα οἱ ἔξω κυνηγοί. Τοὺς εἶδε, τρόμαξε, θέλησε νὰ γυρίσει πρὶς, μὰ ἦταν ἄργά. Δυὸ τὴ σημάδεψαν, ὁ ἕνας

τὴν χτύπησε στὸ φτερό. Ζαλισμένη, ἀφηνιασμένη ἀπὸ τὸν ἀφόρητο πόνο, αἰσθανόταν πὼς δὲν εἶχε πιά τὴ δύναμιν οὔτε νὰ πετάξει οὔτε νὰ σταθεῖ πουθενά: μολοντοῦτο κατὰφερε καὶ πιάστηκε ἀπὸ ἕνα κλαδί, σὴνθηκε μὲσα σὲ μιὰ κουφάλα καὶ περίμενε νὰ περάσῃ τὸ κακὸ. Οἱ κυνηγοὶ ἔρριξαν πάλι κατὰ τὸ δέντρο δὲν τὴν πετόχανε τούτῃ τὴ φορά. Ὁ ἕνας θέλησε νὰ ξαναρρίξει, ὁ ἄλλος τὸν ἐμπόδισε: «Μιὰ παλιοτσίχλα κεῖδε-πέρα, δὲ βαρύνεται, καὶ μὲν, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ χαλάσεις τόσες ριζιές. Γιὰ νὰ μὴ χαλάσεις τόσες ριζιές, γλύτωσε ἡ ἀσημαντὴ ζωὺλα μιὰς ἀσημαντῆς τσίχλας. Μὰ ἡ μπόρα ἦταν ἄλλη μιὰ κακοτυχία καὶ σὲ τέτοια θέσιν ποὺ βριακότανε, σέφτηκε νάρθει κοντὰ στὸ κοτσουράκι νὰ τοῦ πεῖ τὸν καὶ μὲς τῆς ὥς ποῦ νὰ πάψει ἡ βροχή.

Συλλογιστῆκα στὴ στιγμὴ πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ τῆς φανῶ εὐχάριστος, νὰ τῆς δέξω ὅλη μου τὴ συμπόνια, νὰ τῆς φροντίσω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά τὴν πληγή. Αὐτὴ μ' εὐχαρίστησε μ' ἕνα τέτοιο γλυκὸ τρόπο, ποὺ ἀκόμα δὲν τὸν ξεχνῶ. Κ' ὕστερα, μιὰ ποὺ βρεθήκαμε μαζί καὶ μιὰ ποὺ ἡ φωλιά της ἦταν κάμποσο μακριὰ ἀκόμα, σκεφτήκαμε νὰ κατέδουμε στὸν κάμπο μὲς' στὰ ματῆς: τὸ νερὸ, καὶ νὰ κοιτάξουμε νὰ βολευτοῦμε σὲ κᾶνα κιούγκι, σὲ κᾶνα περδάζι ἢ σὲ κᾶνα φεγγίτη στὰ χωριάτσονα. Ἡ βροχὴ ἔξακολουθοῦσε ἐκνευριστική. Μὰ στὸ τέλος τὰ νῆφ' ἀκίστηκαν σὰν ἀπὸ ἕνα μυτερὸ λεπίδι, ἕνα ποταμάκι γαλάζιας αἰθρίας πέρασε ἀνάμεσά τους κι' ὁ κάμπος ἄρχισε ν' ἀνασαίνει ἀπὸ τὴ νεροποντή. Τινάξαμε τὰ τρία φτερά μας (τὸνα τῆς τσίχλας ἦταν πληγωμένο) καὶ ξεκινήσαμε γιὰ χαμηλά.

Ο ΚΟΤΥΦΑΣ

ΠΑΛΙΟ ΘΥΜΗΤΙΚΟ

Μιὰν ἐνορία ἦταν, —μιὰ φορά, —ξωσμένη γαιομερία, —ἦταν—στοῦ δρόμου τὰ μισά—πλατεῖα καὶ φράγκικη ἐκκλησιά.

Κι' ἦταν ὁλοῦθε γαλανὸς ὅλο οὐρανός, ὅλο οὐρανός, κι' ἦταν χυμένο ἕνα γλαυκὸ μέγα, βαθύ, παθητικὸ.

Καλοκαιριὲς Σεπτεμβριανές, γιορτάσιμες καθημερινές... —ἔπαιζαν τ' ἄσπρα κοπανέλλια... νότες, λαλιές, φωλιές καὶ γέλια,

Δουλοῦδια, —δέσμες φλογερές— τῶν ἀρρωστων παιδιῶν χαρές.

Κ' ἔλαμπαν πλάι μου, στὰ στρωσίδια, ἄνθια, βερνίκια καὶ παιχνίδια.

Κ' ἦταν ἀκόμα πιὸ πολλὰ, πιὸ πάνω ἀπ' ὅλα, πιὸ καλὰ, κι' ἀφαιρέμενα, ἐκστατικά... —ἦταν τὰ πρῶτα μυστικά.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΜΑ΄.

Ὅσοσο ἡ φωτιά ἐκείνη φάνηκε ἀπ' ὅλη τὴν πόλιν καὶ τότε πιά δὲν ἔμεινε ἀμφιβολία πὼς οἱ ληστὲς μὲ τὰ παιδιά ἦταν ἀκόμα στὸν Προφήτ' Ἡλία.

Ἀρχισε λοιπὸν ἡ πολιορκία. Τὰ στρατεύματα δηλαδὴ περικύκλωσαν σιγά-σιγὰ τὸ λόφο. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς δὲν τολμοῦσαν νὰ κάμουν «ἐφοδο» καὶ νὰ τὸν κυριέψουν, ἀπὸ φόβο μὴ σφάξουν οἱ ληστὲς τὰ παιδιά! Ἡθέλαν μόνο νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ παραδοθῶν ἅμα ἔβλεπαν τὰ στενά. Γιατὶ βέβαια κι' οἱ ληστὲς, ὅσοι κι' ἂν ἦταν, δὲ θάχαν τὸ θάρος νὰ κάμουν «ἐξοδο» σὰν τοῦ Μεσολογγίου, νὰ σπᾶσουν τὴ στρατιωτικὴ ζώνη καὶ νὰ φύγουν μὲ τοὺς αἰχμαλώτους τῶν στα βουνά. Ἐτσι οἱ πολιορκητὲς ἔβριζαν μόνο λίγο-λίγο πυροβολισμούς στὸν ἀέρα, —μὰ καὶ ποῦ ἄλλοῦ μπορούσαν νὰ ρίξουν ἀπὸ κεῖ-κάτω;— κι' ἄφησαν κάμποσα σαλπίσματα, ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ καταλάβουν οἱ ληστὲς πὼς ἦταν περικυκλωμένοι ἀπὸ παντοῦ καὶ πὼς δὲν εἶχαν σωτηρία. Τί θάκαναν τότε; Θὰ σήκωναν λευκὴ σημαία νὰ παραδοθῶν.

Μὰ ὁ ἀρχιλήσταρχος δὲν τὸ ἐννοοῦσε ἔτσι, ὄχι! Ἡθέλε καὶ καλὰ νὰ πολεμήσῃ. Κι' ἀφοῦ εἶδε τὴ στενὴ πολιορκία, πρόσταξε τὸ Φούσκα καὶ τὴ Φεβρονία νὰρχίσουν τίς πετρίες, δίνοντας πρῶτος αὐτὸς τὸ παραδειγμα.

—Βαρῆτε τους! τοὺς φώναζε. Μὴ φοβάστε! Εἶναι δειλοί! Θὰ τὸ σκάσουν κι' αὐτοί! Ὅπου φύγει-φύγει!

Κι' ἀρχισαν οἱ πετρίες, μὲ χεῖρα καὶ μὲ σφεντόνες.

Στὰ σκοτεινὰ, τὰ παιδιά δὲν ἔβλεπαν βέβαια ποὺ χτυποῦσαν. Πολλὲς ὅμως πέτρες, κατὰ τύχην βοήκαν στρατιώτες. Κι' αὐτὸ τοὺς ἔκαμε νὰ πονέσουν, νὰ

θυμώσουν, νὰνεβοῦν πάσα πάνω στὶς πλαγιὲς τοῦ λόφου καὶ νὰρχίσουν τουφεκιές. Ἀλλὰ καίμια σφαίρα δὲν ἔβρισκε τὰ παιδιά, προφυλαγμένα ἐκεῖ στὴν κορυφή, πίσω ἀπ' τὸ τειχάκι. Κι' αὐτὸ ἔκαμε τὸ Μπέμπε ἀκόμα πιὸ τολμηρό.

—Θὰ τοὺς κάψω τοὺς ἀνάνδρους! φώναζε.

Κι' ἔβαλε σ' ἐνέργεια τὸ μεγάλο σχέδιον ποὺ εἶχε κάνει ὅταν ἀναβε τὴ φωτιά.

Αὐτὴ εἶχε σχεδὸν σβῆσει. Ἐπειροὺς λοιπὸν ὁ Μπέμπες μισοκαμένα δαυλιὰ καὶ τᾶρριξε μὲ δύναμιν πρὸς τὰ κάτω. Τὰ δαυλιὰ ἔσχιζαν τὸν ἀέρα μὲ σπῆτες καὶ μὲ φλόγες. Φόβος καὶ τρόμος κυριέψαν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ τὴ «μάχη» κι' ἐνόμιζαν πὼς οἱ τρομεροὶ ληστὲς ἔβριζαν τώρα μπόμπες! Μὰ κι' ἀπὸ τοὺς στρατιώτες ἀκόμα πολλοὶ φοβήθηκαν αὐτὴ τὴ «φωτιά» κι' ἦταν ἑτοιμοὶ νὰ υποχωρήσουν...

Ἄλλοι ὅμως θυμώσαν περισσότερο κι' ἀνέβηκαν πιὸ ψηλὰ στὸ λόφο, ἂν κι' ὁ κ. φρούραρχος κι' οἱ ἄλλοι ἀρχηγοὶ τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ πυροβολοῦν, ἀπὸ φόβο πάντα μὴ σκοτώσουν «κἀνένα παιδί»...

Τὰ μισοκαμένα δαυλιὰ ὥστόσο τέλειωσαν κι' ὁ ἀτρόμητος Μπέμπες ξανάρχισε τίς πετρίες. Μὰ τότε ὁ στρατὸς τῆς πολιορκίας ἀνέβηκε ἀκόμα πιὸ ψηλὰ στὸ λόφο. Γιατὶ δὲν ἦταν ἡ «φωτιά» νὰ τὸν φοβίσῃ...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

"ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ,"

Αγαπητοί μου,

ΕΧΩ μια μεγάλη φίλη που ξέρει πολλά γράμματα και μιλεί πολλές γλώσσες. Παρατηρώ όμως πως συχνά δυσκολεύεται στην Έλληνική. Την ξέρει βέβαια· δεν μπορώ να πω πως δεν την ξέρει· μά και μιλώντας και γράφοντας, κάνει κάποια λάθη, κάποιους ξενισμούς. Μια μέρα τη ρώτησα πως συμβαίνει αυτό; Μή δεν είναι Έλληνίδα από μάννα κι' από πατέρα; Μή δεν έσπούδασε τη γλώσσα της σαν κάθε παιδί γεννημένο και μεγαλωμένο στην Ελλάδα; Μή δεν έδιδάσκει και δεν διαβάζει καθημέρα Έλληνικά βιβλία, εφημερίδες, περιοδικά; Μή δεν πηγαίνει στο ελληνικό θέατρο; Μή δεν ζή τελospάντων εδώ και δεν ακούει γύρω της νύχτα-μέρα την ελληνική; Πώς, μόνη αυτή, μεταχειρίζεται κάτι λέξεις, κάτι φράσεις, κάτι σχήματα, κάτι συντάξεις, που λες και μεταφράζει από γλώσσα ξένη;

— Ξέρω κι' εγώ; μου αποκρίθηκε, αφού σκέφτηκε κάμποσο. "Η γιαγιά μου, ή μητέρα του πατέρα μου, ήταν Γερμανίδα... Μα τί σημαίνει;.. Την έχασα όταν ήμουν πέντε χρονών."
— "Α, γιά στάσου! Μου φαίνεται πως το βρήκαμε. "Ως τα πέντε σου χρόνια έζησες μ' αυτή τη γιαγιά;..

— Φυσικά. Αυτή με μεγάλωσε.
— Κι' αυτή σε νανούρισε;
— Ναί... Με νανούριζε πάντα...
— Και βέβαια με γερμανικά τραγουδάκια...

— Ναί... δεν ήξερε ελληνικά... Και μπορώ να πω πως ή γερμανική ήταν ή πρώτη γλώσσα που μίλησα.

Νά το! Αυτό ήταν! Αυτό τὰ έξηγοῦσε όλα! Εκείνη τα πέντε χρόνια της ζωής της, που ή φίλη μου τὰ έξηγε γερμανικά, δεν αναπληρώθησαν κατόπι ποτέ. Από τη γερμανίδα γιαγιά, με τὰ νανουρίσματα, με τὰ λογάκια των χαδιών και των παιχνιδιών, με τὰ τραγουδάκια του χορού, με όλα δσα λέμε γιά να κάμουμε να κοιμηθώ, να γελάσω, να χορέψω και να πρωτομιλήσω ένα μικρό παιδί, ή φίλη μου είχε πάρει τὰ πρώτα γλωσσικά μαθήματα, που της έμειναν ανεξάλειπτα κι' επηρεάσαν τη γλώσσα όλης της ζωής. Με άλλους λόγους: εξαιτίας της ξένης γιαγιάς, ή Έλληνική δεν της ήταν ούτε της έγεινε ποτέ μητροδίδαχτη. Την έμαθε κατόπι, όταν ήταν πιά άργά. Γιατί το γλωσσικό αίσθημά της είχε μορφωθεί πιά γερμανικό. Και τέτοιο έμεινε πάντα.

Βλέπετε λοιπόν τί μεγάλη σημασία

έχουν τὰ νανουρίσματα και τὰ τραγουδάκια; Μ' αυτά μαθαίνουμε τη γλώσσα μας. Κι' αν ή γλώσσα είναι το κυριότερο φυλετικό γνώρισμα, μ' αυτά γινόμαστε Έλληνες. Όταν τύχηνά μας λείψουν, όπως έλειψαν της φίλης μου, δεν γινόμαστε ποτέ. Η ελληνική μας γλώσσα διατηρεί τότε κάτι το ξενικό. Κι' ή σκέψη μας έπομένως, κι' ή ψυχή μας. Γιατί όπως, πολλές φορές, δεν εκφραζόμαστε σαν γνήσιοι Έλληνες, έτσι και δεν σκεπτόμαστε, και δεν αισθανόμαστε, και δεν καταλαβαίνουμε. Νά, ή φίλη μου! Πολλά ελληνικά πράγματα — το παρατήρησα πολλές φορές, — δεν τὰ καταλαβαίνει, δεν τὰ αισθάνεται σαν έμας. Π.χ. τὰ δημοτικά τραγούδια, τις λαϊκές παροιμίες κι' άπορεί πως τους βρίσκουμε τόσο όμορφα ή έξυπνά...

"Οι' αυτά τὰ θυμήθηκα και τὰ σκέφτηκα, ξεφυλλίζοντας σήμερα ένα νύδγαλο βιβλιαράκι. Είμαι βέβαιος πως δεν θά συγκινοῦσε καθόλου τη φίλη μου. Έμένα όμως με κατασυγκίνησε. Γιατί με γύρισε στην πρώτη μου παιδική ήλικία, γιατί μ' έκανε να ξανακούσω τὰ νανουρίσματα που μ' άποκοίμιζαν και τὰ τραγουδάκια που συνόδευαν τὰ παιχνίδια μου. Τί καλοθύμητα λογάκια! Πόσα πράγματα μου ξαναφέρνουν! Και πως βρίσκω, τώρα που τὰ ξαναθυμάμαι και τὰ ξανακούω, πως αυτά είναι ή ρίζα και ή πηγή της γλώσσας που μεταχειρίζομαι σήμερα, ή βάση και το θεμέλιο του Έλληνισμού μου!.. Τό βιβλιαράκι αυτό είναι μια συλλογή από «λαϊκά τραγούδια και παιχνίδια γιά πολύ μικρά παιδιά», διαλεγμένα από την κ. Εὐδ. Ἀθανασούλα, το ταίρι μιας άλλης συλλογής που βγήκε πέρου από την ίδια, με τραγούδια και παιχνίδια γιά παιδιά κάπως μεγαλύτερα. Η Διάπλασι σας μίλησε τότε γιά κείνο τό βιβλιαράκι κι' ανατόπως μερικά από τὰ κομμάτια του Ἀλλά τὸ σημερινό. («Γύρω γύρω όλοι» είναι ό τίτλος του) μου φαίνεται ακόμα πιδ όμορφο, συγκινητικό, όποδλητικό. Ἀκριβώς γιατί είναι «γιά πολύ μικρά παιδιά» κι' έχει τὰ πρώτα μας τραγούδια και παιχνίδια.

Κι' όλα αυτά, παιδιά μου, είναι πανελλήνια σαν τη δημοτική μας γλώσσα. Παντού, σ' όλα τὰ μέρη του Έλληνισμού, με μικρές διαφορές, με δσήμαντες παραλλαγές, τραγουδούν και παίζουν τὰ ίδια. Νά ένα πράγμα ακόμα που δείχνει την ένότητα της φυλής. Αυτό π. χ.

Τό παιδί θέλει χορό
Τὰ βιβλία δέν είν' εδώ.
"Όποιος πάει και τὰ φέρει
Δώδεκα φλουριά στο χέρι!

τό λένε τό ίδιο, χορεύοντας τό μωρό, κι' εδώ στην Ἀθήνα, και στην Πόλη,

και στην Ἀλεξάνδρεια, και παντού. Μόνο τό «δώδεκα φλουριά» μπορεί νάλλάξη κατά τόπους. Στην πατρίδα μου π.χ. λέμε «πέντε τάλλαρα». Κι' αυτή είναι όλη ή διαφορά. Νά και τό «τί θά κάνη τό πουλί»:

Ἐδῶ θά κάτση τό πουλί
Ἐδῶ θά κελαϊδήσῃ
Ἐδῶ θά στήσῃ τή φωλιά
Κι' ἔδῶ... θά τό φιλήσῃ.

Ποιός δέν τό ξέρει, άπ' όπου κι' αν είναι; Ποιός δέν τάκουσε, ποιός δέν τόπε στο μωρό του άδελφάκι, αγγίζοντας κατά σειρά τό μετωπάκι, τὰ φρυδάκια, τή μυτίτσα και τό στοματάκι;.. Έτσι, άπαράλλαχτο, τό λένε και στη Ζάκυνθο. Μόνο, που όταν ή γιαγιά ή ή νταντά είναι πιδ άστεία, αγγίζοντας τό στοματάκι, αντί νά πῇ «κι' ἔδῶ θά τό φιλήσῃ», λέει: κι' ἔδῶ... θά κουτσουλήσῃ! Καί κάνει κάτι γέλια τό μωράκι!.. Ἀλλά νά κι' ένα τραγουδάκι, που δέν έχει καμμία παραλλαγή:

Μιά φορά κι' έναν καιρό
Πήγε ή γάτα στο χορό
Και δὲ χόρεψε καλά
Και της κόψαν τήν ουρά!

Τό βιβλιαράκι της κ. Ἀθανασούλα είναι κι' ωραιότατα εικονογραφμένο από την κ. Λύδια Μπερζέκ. Ἐδῶ π. χ. έχει άποπάνω τη γάτα, με τό φογκάκι της, που χορεύει με τὰ δύο κι' από κάτω την ίδια, που φεύγει με τὰ τέσσερα, με κομμένη ουρά και ξεφωνίζοντας... Πολλά τραγουδάκια έχουν και τη μουσική τους. Ένα χαριτωμένο τελospάντων βιβλιαράκι.

Σας άσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΜΟΥΛΑΡΙ ΤΟΥ ΠΑΣΑ

Ο Πασάς έπρότεινε στο Χόντζα νά μάθῃ τό μούλαρι του γράμματα. Τοῦ δωσε κι' ένα τό φλουριά και τοῦ εἶπε:

— Κοίταξε όμως καλά· αν σ' ένα χρόνο τό μούλαρι μου δέν ξέρῃ νά διαβάξῃ, θά σοῦ πάρω τό κεφάλι.

Ο Χόντζας δέχτηκε και πήρε τό μούλαρι στο σπίτι του... μαθητή. Μά ή γυναίκα του χάλασε τόν κόσμο.

— Τί άνοησία έκανες πάλι; τοῦ εἶλεγε. Νά χάσης τό κεφάλι σου γιά ἑκατό φλουριά; Μπορεί ποτέ τό μούλαρι νά μάθῃ γράμματα;

— Μήν κάνῃς ἔτσι, γυναίκα, τήν ήσύχαζε ό Χόντζας. "Ός τῶ χρόνου εἶπαμε. Και πάντα ὡς τοῦ χρόνου ἕνας από τούς τρεῖς θάχει πεθάνει." Η ἔγώ, ή ό πασάς, ή... τό μούλαρι.

Φυσικά, ό πονηρός Χόντζας ἐφρόντισε νά ψοφήσῃ στο χρόνο τό μούλαρι. Και κλαίγοντάς το στον πασά, τοῦ εἶλεγε:

— Τί κρίμας!.. Και πήγαίνε τόσο καλά τό καίμένο!..

Ο ΑΝΑΓΙΑΣ

ΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Και γιά όσους ήθελαν νά περάσουν από τό Ὀσγκαίτλαντ στο Σαίρμλαντ και τανάπαλιν, τό ταξίδι αυτό φαίνονταν πολύ επικίνδυνο, γιατί έπρεπε νά περάσουν από στενά κι' άγρια μονοπάτια. Ούτε ένα δρόμο δέν μπορούσαν νά χαράξουν. Και μέσα σ' όλο τό δάσος, δέν βρισκόταν μιά καλύβα που νά μπορέσῃ νά βρῇ άσυλο ό κουρασμένος όδοιπόρος, ἐνῴ ήταν άφθονες οι σπηλιές γιά τάγριμια και γιά τούς ληστές. Σιγά-σιγά όμως, στις άκρες τοῦ δάσους, άρχισαν νά χτίζονται μικρά χωριά και σ' ένα μέρος, τό πιδ άγριο άπ' όλα, χτίστηκε ένα μεγάλο μοναστήρι όπου ό ταξιδιώτης μπορούσε νά βρῇ ένα σίγουρο καταφύγιο.

Πάντα όμως τό δάσος εξακολουθοῦσε νάναί άγριο κι' ἐπιδροκό, ὡς τήν ήμέρα που ἕνας όδοιπόρος ανακάλυψε πως τό βουνό έκρυβε σίδερο στα σπλάχνα του. Μόλις μαθεύτηκε αυτό τό πράγμα μαζεύτηκαν σαν τὰ μερμήγκια οι άνθρωποι που ήθελαν νά κατακτήσουν τόν θησαυρό. Κι' ήρθε μιά μέρα που νικήθηκε τό δάσος. Οι άνθρωποι έσκαφαν μεταλλεία κι' έχτισαν φάμπρικες κι' έκαμαν φούρνους μέσα στο βουνό. Οι καρβουνιάρηδες κι' οι έυλοκόποι βρήκανε άφθονη δουλειά, κι' εκεί που ήταν άλλοτε σπηλιές, εβλεπε κανείς τώρα χωριά με εκκλησίες και με σχολεία. Κι' όταν οι άνθρωποι έγιναν κύριοι τοῦ δάσους, άρχισαν νά τό κακομεταχειρίζονται. Χωρίς κανένα οίκτο έρριχναν τὰ γιγάντια δένδρα γιά νά τὰ κάνουν κάρβουνα. Δέν είχαν ξεχάσει τό παλιό τους μίσος γιά τό δάσος και τώρα φαίνονταν σ' ανάθελα νά τό εξαφανίσουν ἐντελώς από τη γῆ.

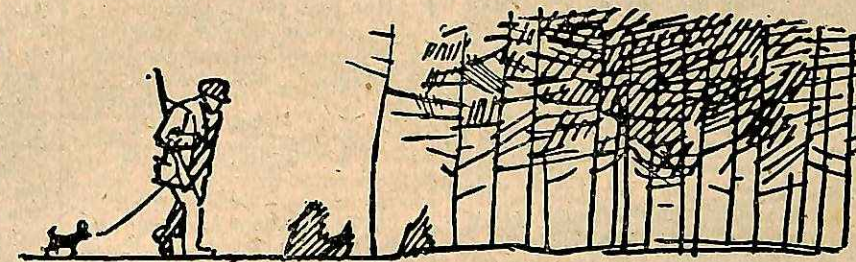
Γιά καλή τύχη όμως τοῦ δάσους, στα μεταλλεία δέν βρέθηκε τόσο σίδερο όσο λογάριάζαν στην αρχή. Γι' αυτό κι' οι εργάσιες σταμάτησαν γρήγορα. Μαζί μ' αυτές έπαψαν κι' οι δουλειές των καρβουνιάρηδων, και τότε μόρσεσε τό δάσος ν' ανασάνῃ λίγο. Πολλοί άπ' όσους εργάζονταν εκεί-πέρα, έφυγαν γιά νά πᾶν νά βροῦν άλλο δουλειά. Τό δάσος όμως πάλι άπλώθηκε παντού, έτσι που τὰ χωριά και τὰ μεταλλεία φαίνονταν τώρα σ' νησάκια μέσ' στηθάλασσα. Οι άνθρωποι κοίταζαν τό δάσος σαν έχθρό τους. Εκείνο μεγάλωνε και γίνονταν όλοένα δυνατότερο και πιδ πυκνό, ἐνῴ εκείνοι φτώχαιναν και

δυστυχοῦσαν. Στο τέλος όμως συλλογίστηκαν ότι σε κάτι μπορούσε νά τοῦς ωφελήσῃ και τό δάσος, και άρχισαν νά παίρνουν άπ' αυτό τὰ ξύλα που τοῦς χρειάζονταν γιά τὰ σπίτια τους, κι' έκαναν τὰ μεγάλα δένδρα δοκάρια, τράβες και σανίδες γιά τὰ πατώματα. Και σε λίγο είδαν πως μ' αυτόν τόν τρόπο έδγαζαν τό ψωμί τους, όπως κι' αν εργάζονταν στα χωράφια ή στα μεταλλεία.

Από τότε οι άνθρωποι κοιτάζανε τό δάσος μ' άλλο μάτι, έμαθαν νά τό μεταχειρίζονται με διάκριση και νά τό αγαποῦν. Ξεχάσαν πιά και τήν παλιά τους έχθρα και λογαριάζανε τό δάσος γιά τόν καλύτερό τους φίλο.

Ο Κάρε

Δώδεκα χρόνια άπάνω-κάτω προτοῦ νά περάσῃ άπ' εκείνο τό μέρος ό Νίλς με τίς άγριόχηνες, ό ιδιοκτήτης ἐνός μεταλλείου τοῦ Κολμαίρτεν θέλησε νά σκοτώσῃ ἐν' από τὰ κυνηγετικά σκυλιά του. Φώναξε τόν δασοφύλακά του

Ο Κάρε κι' ό δασοφύλακας

και τοῦ εἶπε, ότι τοῦ ήταν πιά αδύνατο νά κρατήσῃ τό σκυλί, γιατί δέν μπορούσαν νά τό ξεμάθουν με κανένα τρόπο νά κυνηγᾷ όλες τίς κότες και τ' αρνιά που άντίκρυζε. Γι' αυτό εἶπε στον δασοφύλακα νά πάρῃ τό σκυλί μαζί του και νά τό πᾶῃ νά τό σκοτώσῃ βαθεία μέσα στο δάσος. Ο δασοφύλακας έδωσε τό σκυλί μ' ένα σχοινί από τό λαϊμό γιά νά τό πᾶῃ σε μιά ώρισμένη τοποθεσία τοῦ δάσους, όπου σκότωναν κι' έθαβαν όλα τὰ γέρικα σκυλιά τοῦ άφεντικοῦ του. Ο δασοφύλακας ήταν καλός άνθρωπος κι' όμως χαϊρόταν που θά σκοτωνόταν ό σκύλος, γιατί ήξερε πολύ καλά πως δέν κυνηγοῦσε μόνο τίς κότες και τ' αρνιά. Πολλές φορές τριγύριζε μέσα στο δάσος κι' έπνιγε πότε κανένα λαγουδάκι πότε κανένα τσαλαπετεινό.

Ήταν ένα μικρό σκυλί με στήθος κίτρινο και κίτρινα τὰ μπροστινά ποδάρια. Τόν λέγαν Κάρε κι' ήταν τόσο έξυπνος, που καταλάβαινε όλα δσα λέγαν οι άνθρωποι. Όταν λοιπόν ό δασοφύλακας τραβῆξε μαζί του πρὸς τό δάσος, ήξερε ό Κάρε τί τόν περίμενε. Ἀλλά αυτό κανείς δέν θά μπορούσε νά τό καταλάβῃ. Δέν κρέμασε κάτω τό κεφάλι του, ούτε μάζεψε τήν

ουρά του, αλλά φαίνονταν τόσο ξέννοιαστος όσο πάντοτε.

Θά ιδούμε όμως τώρα γιατί ό σκύλος έδραζε τόσο προσπάθεια, νά μὴν άφήσῃ κανέναν νά καταλάβῃ ότι φοβόταν. Γύρω από τό παλιό τό μεταλλείο άπλωνόταν ένα μεγάλο και πυκνό δάσος. Ο κύριος τοῦ δάσους δέν επέτρεπε νά τό εκμεταλλευθοῦν καθόλου. Δέν κόβανε παρά έλάχιστα ξύλα γιά κάψιμο κι' ούτε καν τό είχαν καθαρίσει και περιποιηθεί, αλλά τό είχαν αφήσει νά μεγαλώσει και νά άπλωθεῖ όπως ήθελε. Ένα τέτοιο δάσος όμως, που δέν τό πείραζε κανείς, θά ήταν φυσικά τό ασφαλέστερο καταφύγιο γιά τὰ ζῶα, και γι' αυτό τόν λόγο μέσα εκεί κατοικοῦσαν πάρα πολλά άγρίμια. Τὰ ζῶα άναμεταξύ τους τό δνόμαζαν «Τό δάσος της ειρήνης» και τό θεωροῦσαν γιά τό πιδ ασφαλέςμένο καταφύγιο μέσα σ' όλη τη χώρα. Ενώ λοιπόν ό σκύλος περπατοῦσε δεμένος από τό λαιμό με τό σκοινί, θυμήθηκε πόσο τόν φοβόταν όλα τὰ μικρά ζῶα μέσα στο δάσος.

— "Ε, Κάρε, γιά σκέψου τί χαρές θά έκαναν αν ήξεραν τό τί σε περιμένῃ, σκέφθηκε. Κούνησε όμως τήν ουρά του και γαύγισε χαρούμενα, γιά νά μὴν τόν δει κανέναν και πει ότι φοβόταν κι' ό-

τι είχε χάσει τό θάρρος του. — Τί ευχαρίστηση θά ένοιωθα κι' ἐγώ άπ' τήν ζωή, αν δέν μπορούσα που και που νά κυνηγῶς ό,τι μ' άρέσει, σκέφθηκε. "Όποιος έχει όρεξη ἄς μετανιώσει γι' αυτό τό πράγμα. Εγώ δέν μετανιώνω.

Τήν ίδια στιγμή όμως που τάλεγε αυτά, άλλαξε ἐντελώς ή στάση του. Τέντωσε τό κεφάλι του και τόν λαιμό του, σαν νάθελε νά οὐρλιάξῃ δυνατά. Κι' οὔτε έτρεχε πιά κοντά στο δασοφύλακα, αλλά στάθηκε από πίσω του. Δίχως άλλο ό καίμενος ό Κάρε θά θυμήθηκε τίποτε δυσάρεστο.

Τό καλοκαίρι είχε άρχίσει κι' οι άλκυες ήταν λίγες καιρός που είχαν γεννήσει τὰ μικρά τους, και τό προπερασμένο βράδυ κατόρθωσε ό Κάρε νά ξεμακρύνῃ ένα μικρό, πέντε ήμερών μονάχα, από τη μητέρα του και νά τό κυνηγήσῃ ὡς τόν βάλλτο. Έτρεχε πίσω από τό μικρό, πάνω στη χλόη, όχι τόσο γιά νά τό πιάσῃ όσο γιά νά διασκεδάσῃ με τό φόβο του. Η μητέρα του ήξερε ότι ό βάλλτος, τώρα που μόλις είχαν λυώσει τὰ χιόνια, δέν είχε στερεό έδαφος και δέν μπορούσε νά κρατήσῃ ένα μεγάλο ζῶο.

(Ακολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

μα σου και περιμένω νά μου ξαναγράψης: γύρισε ή μαμμά; Νάγκισσον, Δοξασμένην, Ἰθάκην, Βοσκοπούλαν, Μερκιαν, Σκνίπαν κτλ. κτλ.

Ἀνδaluσιαν, Γαλάτειαν, Μιρέλλιαν, Δορέτην, Γλυκειάν Χαραυγήν, Ι. Θ. Μουστάκην (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Σεπτεμβρίου, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1 Δεκεμβρίου)

642. Διπλοῦς Δεξιόχειρος

Ἔνα μαι τί δύναμη ἔχει;
Ἴσως νά μοῦ πῆς καμμία.
Κι' ὅμως νῆσο τοῦ Αἰγαίου
Μέ μεγάλην εὐκολία
Σέ ποτάμι μετατρέπει
Ποῦ κυλά σιτὴ Μικρασία.
Καί μιά λέξη πού τῇ λές
Ὅταν σέ ρωτοῦν τί κάνεις,
Μέ τὸ μαι σ' ἑλληνική
Πόλη εὐθὺς τῇ μεταβάλλεις.
Σγουρόμαλλη

643. Συλλαβόχειρος

Στοιχεῖο φυσικό,
Στὴ γλῶσσα τὴν ἀπλή,
Μέ καταφατικό
Ποῦ λές κάθε στιγμή,
Καί μ' ἐν' ἀκόμα γράμμα
Τὸ κάνεις; — Νά τὸ θάρμα!
Γαλιζίους Ὀδρανός

644. Αἶνιγμα

Τρώει καὶ πίνει γιὰ νὸ ξῆ
— Καί τί φῶς πού ζῶντας χύνει! —
Ἀλλὰ τάντερά του τρώει
Καί τὸ ἴδιο του αἷμα πίνει.
Ταπεινὸ Κυκλάμινο

645. Μωσαϊκὸν

Ἰνδόνους, Κίσα, Σπίνος,
Ταῶς, Περιστερά,
Ἀπὸ ἴνα τὸν σοῦ δίνουν,
Τὰ βάσεις στὴ σειρά,
Κι' ἄλλο πουλὶ διαβάξεις
Κοινὸ ὅσο κι' αὐτά.

Βυζαντινὸ Ἀστρο

646. Πυραμῖς

+
* + *
* + * + *
* + * + * + *
* + * + * + *

Οἱ σταυροὶ καθέτως πόλεις τῆς Ρωσίας. Ὀριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, τὸ ἐναντίον τῆς ἀγάπης, προφυλάττει τὸν πολεμιστὴν, ἤρωος τοῦ 21.

Πάτερ-Παχούμιος

647-651. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: ξένος, πτῆσις, ὄρμος, ξηρός, παῦσις.

Βόσπορος

652. Ἐπιγραφή

Ε Ε Ε Τ
Ι Ε Σ Χ Σ Δ
Δ Ι Υ Υ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Χιόνι

653. Ἀκροστιχίς

Τάχικα τῶν κάτωθι ζητουμέ-

νων λέξεων ἀποτελοῦν ἄλφαβητον ἔπος καὶ ὁμώνυμον ἥρωα:
1, Δέν εἶναι τὸρα ἐδῶ. 2, Ἀνθος εὐώδης. 3, Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς. 4, Παχύδεσμον. 5, Ἀρχαία πόλις τῆς Σικελίας. 6, Μῆν ἑαρινός. 7, Ὅπλον τοῦ Φρύσκα καὶ μέγρος τοῦ Σταδίου.
Ἀγγελος Δάφνης

654. Μικτὸν εἶουι - θ - η - μλ - ααι

655. Γεῖφος

ο ο Οἰνοποσία
α α Χαρτοπαίξιμα
ο ο Φιλαργυρία
ο ο Χανουμάκι

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

656. Devinette
Tantôt claire, tantôt obscure,
Deux jours n'est de même nature

Δημοσβ. Μιράννης

567. Sans Voyelles

L - phlnthrp - st - l - mr - d - gn - hm - n.

Μιχ. Ο. Δέφφερ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 29

426. Ἀναπαράδι (ἀνά, παρά, διά). — 427. Καρναβάλι (Κάρ νά βάλν). — 428. Ἀβελ-Βαβέλ. — 429. Κάδος-Πάδος-γάδος. 430. Ἀνγὰμ-Μάννα.

431. ΝΥΝ

ΕΡΑΤΩ

ΑΔΑΜΑΝΑ

ΑΓΗΣΙΔΑΟΣ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

132. Ἐτοιμοὶ ἀποθνήσκουσιν, ἔσμεν ἡ πατρώους νόμους παραβαίνειν. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν κάτω). — 433. Κῆπος (ΤάΚΗ, ΠΟΣα. . .) — 434. Εἰ ὡ νησοῦν φελεῖς, πόσο μάλλον τὰ χηνῶν. — 435. Πάν ζετ, συμβαίνει, συμβαίνει ἀναγκαίως. (Πάνω τί, σύν β' ἐν ι, σύν β' ἐν η, Ἄννα γκε ὡς.) — 436. Rosse-fosse. — 437. En bouche close jamais n'entre mouche.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΔΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὄλφ. Ἐκαστος τόμος ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τόπολὸ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μετὰ παχέα δεστοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μετὰ κεφαλαία δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΚΖ' — 932]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ

Οσοὶ καὶ ὅσες ἀγαπᾶτε τὴν «Διαπλάσιν» καὶ θέλετε νὰ προσφέρετε τὴν προσοπικὴν σας ὑπηρεσίαν, ἡ καὶ ὀλίγη, διὰ τὴν διοργανώσιν τοῦ «Χοροῦ τῆς Διαπλάσεως» ἀπευθυνθεῖτε: Γεώργιον Πετρόπουλον (Παλιὸ Βιολὶ), ὁδὸς Πολυγνώτου 2, Ἀθῆναι.

[ΚΖ' — 933]

Καινούριον Ρέδον τῆς Ἐρήμου. Σὲς παρακάτω νὰ ἀφίστετε ἐλευθέρου τὸ ψευδώνυμο αὐτό, γιατί εἶναι δικό μου. (Σημ. Διαπλ. — Ναι: ἔγινε λάθος· τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ εἶχε ἀνανεωθεί ἀπὸ 100 φύλλον.)

Ρέδον τῆς Ἐρήμου

[ΚΖ' — 934]

Ἡ ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ἀνοίξετε λεύκωμα τετραδίων, μ' ὄνομα: «ΛΕΞΕΩΣ» Λεσβιόπουλα-ες, στείλατε Δ/σιν καὶ τετραδιάκιον: Κωστακὴν Κατσάρου, Κάτω Κυπαρισσίαν. . . Εὐχαριστῶ!

[ΚΖ' — 935]

Σουλεῖκα. Κόρη τῆς Ἰδης, ἀλλήλο-γραφούμε: Δ/σις: Mlle Ivi Telepidēs, Soghndji Tsikmaz, Mavrodi Han No 2, Pera, Constantinople.

Ἀνδαλουσία

[ΚΖ' — 936]

Γιατί τόσο περιφρόνηση ἀπ' ὅσες ἐλήτη-α τετραδιάκια τους: Βεατρίκη, ἡ Δ/σις σου: Γιάννη Δελινέ, γιατί δὲν γράφεις; Ἡ Δ/σις μου ἀλλάζει καὶ γίνεται ὅπως πρὶν (ΚΖ' — 176).

Ἀνέσπερη Εὐτυχία

[ΚΖ' — 937]

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΒΟΥΓΓΑΡΟΚΤΟΝΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Γεννημένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: Ντούγκλας Φαίρμπανκ. Ἀντιπρόεδρος: Γιλβόρια Σβάνσον. Γραμματεῖς: Ἰβέρ Νοβέλλο. Ταμίας: Μαίρη Πίκφορντ.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Ἐσπαθώματος: Ζάν Ἀντζελο. Διαγωνισμῶν: Οὐγκέτ Ντυφλὸς. Δημοφιλείας: Μάξ Λίντερ. Ἀποκαλύψεων: Πόλα Νέγκρι.

Δ/σις: Α. Ἀδραμάκου, Σέρρας.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ἀ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Προκηρυσσόμεν διαγωνισμὸν δημοφιλίας τῶν μέχρι τοῦ 10 φύλλονων καὶ ἀνανεωμένων ψευδωνύμων. Γράψατε ἐπὶ μιᾷ κάρτας 10 ψευδώνυμα. Θὰ βραβευθῶν 3 καὶ διὰ κλήρου 3 ἐκλογεῖς. Προθεσμία μέχρι τέλους Νοεμβρίου. Συμμετοχὴ δρασχὴ.

Διαγωνισμῶν: Οὐγκέτ Ντυφλὸς. Πρόεδρος: Ντούγκλας Φαίρμπανκ.

[ΚΖ' — 938]

Ἀριστοκράτη, τετραδιάκι εἰλαβὰ χωρὶς Δ/σιν. Εὐχαριστῶ δούος ἔστειλαν ἀπὸ λοιποὺς περιμένω.

ΤΕΙΓΓΑΝΑ

[ΚΖ' — 939]

Ἀγυπτία — Καταγινανδίκη, Ἀτρεβὸς, Ἐλσα — Βερροιοπούλου, Γίνος Βούγας — Κυτανίδης.

ΣΑΤΑΝΑΣ, ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

[ΚΖ' — 940]

Πρῶτος πού διαγωνισμὸς καρτῶν, ἠθροποῖν Κινηματογράφου. Δάθετε μέρος ὁλοεις, ὅθ μ' εὐχαριστήσατε. Συμμετοχὴ δίδραχμον. Προθεσμία δὴμνην. Βραβεῖα τρία ἐκλεκτά. Δ/σις: (ΚΖ' — 379).

ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΡΑΠΑΚΙ

[ΚΖ' — 941]

Σύλλογον «Ἀεράτων». Ἐλαβὰ ἐπιστολήν σας, ἀλλὰ τὸ φύλλον τῆς προκηρυσσεως τοῦ Διαγωνισμοῦ σας ἐχάθη καὶ στείλατε Δ/σιν ν' ἀπαντήσω.

ΣΥΡΑΝΔ

[ΚΖ' — 942]

Προκηρυσσόμεν διαγωνισμὸν γραμματισμῶν Εὐρώπης καὶ Ἀφρικῆς. Συμμετοχὴ δίδραχμον, προθεσμία δὴμνην. Βραβεῖα τρία ἐκλεκτά. Δ/σις: Δημοσβ. Ἀποστολάκου, Σπάρτην.

Ἐλλάς τῶν Ὀνειρῶν

Ἐσπαθώματα

γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

[ΚΖ' — 943]

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Πῶς ἀπὸ μιᾶ κάρτα γράψτε μιὰ μεγάλην φευτιά . . . Βραβεῖα ἐκλεκτά. Συμμετοχὴ τρίδραχμον. Προθεσμία δὴμνην. Δ/σις: (ΚΖ' — 829). Παιδιά . . . ὑποστηρίξτε τὸ: Προσκοπᾶκι

Κοκοκινθόσπορε, δὲν ἀσχολεῖται μετὰ παιδικαῖα ζητήματα.

[ΚΖ' — 944]

Προκηρυσσόμεν διαγωνισμὸν καρτῶν τοπείων. Συμμετοχὴ τρίδραχμον. Βραβεῖα 3. Περιμένω ἀπὸ δούος-ες ἕως 30 Ὀκτωβρίου. Δ/σις: Κυρίαν Κατίναν Ἀρχαλίδου, Μύκονον.

Ἀνιχνεύτης

[ΚΖ' — 945]

Διαπλάσσοῦλα-ες, στείλατε ἠθοποιούς κι' ἐγὼ νὰ σας στείλω τοπεία. Δ/σις: (ΚΖ' — 379).

Κόκκινο Ἀραπάκι

[ΚΖ' — 946]

ΣΦΙΓΕ, Σὲ ξέρω. Εἴμεθα συμμαθη-τρίες μετὰ γυναικίς; Πῶς δὲν κατεβήκατε ἀκόμη γιὰ σχολεῖο; Κατάλαβες;

ΔΑΦΝΗ

[ΚΖ' — 947]

Μπά!!! Ἀμλετ!!! εἶσαι φοβερός!!! Γιά τὴν μεμπτικτικὴ ἀποκάλυψή σου ἴδου: (Σημ. Διαπλ. — Ἐάνθῃ Μουσεῖ δὲν εἶναι ἡ Τηπάδου.) Ἀούαα!!! τὸ μεμπέ!!!

ΣΑΝΘ ΜΟΥΣΙΜΕ

[ΚΖ' — 948]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΟΓΔΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρυσσόμεν διαγωνισμὸν καρτῶν ἠθοποιῶν. Προθεσμία δὴμνην συμμετοχὴ δίδραχμον. Βραβεῖα 4 ἐκλεκτά. Σύλλογοι, Διαπλάσσοῦλα, ἐλπίζομεν νὰ μᾶς τιμήσετε.

Ἡ Διαγωνισμῶν: ΓΚΡΙ ΠΑΛΙΑΤΟΣ

[ΚΖ' — 949]

«Σωματοφύλακες», εἰσθε ΦΩΒΗΤΙΣΤΑΡΗ ΔΕΙ! Μὲ τὴ φασαρία μας δὲν τὰ δάξετε εἴτε; . . . ! ! ! χὰ! χὰ! χὰ! Ἀλλὰ τὰ νῆπια τῶν συλλόγων. Ἐρημὸς καὶ «Παλιάτῶν» πού εἶναι ἀπροσάτευστα, προσπαθεῖτε νὰ τὰ νικήσετε, ἐνὸς σῆς προσπατεῖσθε ἀπὸ νταντάδες! παρανταντάδες! κλπ.

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΑΥΑΡΩΝ

[ΚΖ' — 950]

Ἀ τρώμτο Εὐζωνάκι — Σαραντάρης Ἀούαα!!!

Κάποισι

[ΚΖ' — 951]

Πρωτοπαίνοντες στὸ ἀνθοστόλιστο σαλόνκι τῆς Διαπλάσεως, χαίρετὰ ὁλοεις-ες.

Λεμονόκουπα

[ΚΖ' — 952]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά διὰ μέσου τῆς Διαπλάσεως. Εἰς τὸν στέλλοντα δίδω βραβεῖον. Περιμένω ἀπ' ὁλοεις-ες, ἰδιαιτέρως ἀπὸ Αἰγάνων, Βοσκοπούλαν. Νάδιαν, Κολοκινθόσπορον, Σαυτοπόφουςκα.

Λεμονόκουπα

[ΚΖ' — 953]

Θέσπι, περαστικὰ τὴν ἐπαθεῖς, μὴ κλαῖς, Λεμονόκουπα

[ΚΖ' — 954]

Προκηρυσσόμεν διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν (ἠθοποιῶν). Προθεσμία μηνιαία. Συμμετοχὴ δίδραχμον. Βραβεῖα 5 ἐκλεκτά. Δ/σις: Βαρέλλαν, Ἰουλιανὸν 29, Θεσσαλονίκη, διὰ:

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ

[ΚΖ' — 955]

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΔΙΑΒΟΛΩΝ

Διαπλάσσοῦλα-ες, τιμήσατε τὸν (ΚΖ' — 877) Διαγωνισμὸν μας. Κρίσις δικαιοσύνης.

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΩΣΩΠΕΙΩΝ

Διορίζονται Ἀντιπρόσωποι Ἀθῆναι: Α') Νικ-Κάρτερ, Β') Πάτερ Παχούμιος.

Ὁ Πρόεδρος: ΕΩΦΟΡΟΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστελλόντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἀλλως δὲν ἐκθυνομεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των.